

fenfum ab qua judicandi juxta leges, consuetudines, ac stylos Regni Neapolitan, illorumque Regulorum Tribunalium, unde propter nostra non erat afflumere personam duorum Consiliariorum illius facti Consili, ac fibi effemus; hinc proinde cum hoc legatum pené in totum succederet loco vte militia ut supra, cum portio legitima debet ex patrimonio alodiali importaret quid modicum, illudque in fructiferum, partibus quoque, vel nullam, vel fas medicare in hoc operi seruitibus, examinavimus punctum, at pro militia virilium in tempore non soluta debetur interesse. A tunc prima alijs nobis videbatur tale interesse deberi matur per Capyc. Latr. consuls. 59. & per Rovit. doc. 9. que prodit in eodem casu de quo agit Capyc. Latr. Idque ad eo verum, quod licet pro fructibus censis debentur interesse, ut suprad, attamen, cum ex illorum Tribunalium styllo, dicto debitor, seu formatio concursu in ius bonis, contraria testimonia confusae habeantur per recisif. exinde sequitur, quod pro forte ita effecta reprobity, & converita in creditum, donec lequaret illius ioltio, debetur quidem interesse ad eandem rationem, ad quam controversi erant fructus censis, fed non debetur aliud interestre, ut advertitur apud Rovit. in pragmat. tertia de cessione bonorum. n. 20. & seqq.

ANNOTAT. AD DISC. CVIII.

re/ol. 246. lib. n. 10. & in addit. ad Reverter. decr. 1. n.
ut felicit non debetur interesse, nisi a dicta interpellationis,
& post contraetiam moram. Et eidem quod improbabilius vi-
sum est, quoiam equivocum videtur in hoc procedere cum
terminis legitimi, pro qua curunt fructus ipsius jure etiam
absque mora, id in provenientia ratione dominii fructum
produtivi, ex qua legitima dicitur quota bonorum, respe-
ctu tamen bonorum fructiferorum, atque ad illorum ratam
juxta terminos, & proportionem textus in *l. curabit*, C. de
action. empti, ex deducis per Leotardum *de usurp. vix. n.*
19. & seq. Rovit. conf. 20. lib. 1. Othobon. decr. 38. & 81.
quae ratio non intrat in vita militia, que utpote inducita pro
alimentis, debetur ex fructibus non aptis producere alios
fructus, & in quibus non intrat praesumptio investimenti in
occasions fructiferas, & ex qua praesumptio utpote no-
toria, & habita pro probata, in illis Tribunalias decernen-
tur interest luci cessantis, etiam non probantis requisitus,
Caffren. in l. 3. ff. deo quod corri loco, quoties tamen adeat
mora regularis, vel irregularis.

Et quamvis in hac facti specie ista vita militia converfa
44 effet in debito fortis principalis, attamen dici non potest
primum legitimis competenter in bonis, vel iuribus fructifera-
ris, quo calo, etiam pro debito quantitatibus curvant ipso jure
etiam fine morsa fructus recuperantur, tanquam ex pretio
rei fructifer debito iure impliciti contractus empionis &
venditionis, quia ita occulari dicunt, *ut apud allegatos*, dum
ut supra dictum est, istud potius est primum venditionis di-
cti juris vitalii, fuit extincione ejusdem, per quandam
speciem compositionis, adinflar extincione in dictis practi-
tore de aliis capitibus, & an laudum ob individuatum corre-
rat in totum. Quare ubi Deus supervirtutem concedat,
exspectabitur ulterior progressus, ac exitus, & forte infra
eum dificiliter particulari aliquid adnotabitur, quamvis Ego
in causa non ferisperit, neque aliquam habentem applica-
tionem, quoniam licet ex parte Marchionis fuerint requisiti
ut scriberim, nullaque addenda prohibito sublinere
etiam Judge appellacionis, vel recursus proprium judicium
arbitriale, adhuc tamen abstineat volu.

Et de vita militia, de qua agitur in praesenti *disc.* habet etiam infra in hoc Supplemento, *disc.* 124.

NEAPOLITANA, SEU BENEVENTANA
ASSISTENTIAE,

PRO MARCHIONE RINUCCINO
CUM MONTE MISERICORDIÆ NEAPOLIS.

in sua materia sub iuris de iuris; Et propter ea die interpellationis, & non ante, post elapsum dictum quinquennium decrevimus istale intercessus ad sequendum ex fructibus bonorum hereditariorum, de quibus heres reus convenitus teneatur reddere rationem, illudque de crevimus ad eandem rationem septem pro centenario, tum sequente taxam ipsiusmet testatoris, tum etiam, quia attenta praeferim illorum temporum conditione, illud esset interesse iustum, & moderatum, adeo ut non minorem rationem per illud Sacrum Concilium decerni soleat, ut testatur Capyc. Laut. dec. 21. nro. 10. pgs. medium, & videatur habere speciem notoriae in rectione in illis Tribunibus.

Omnino autem recēsum, prætentōnem interēse dicit alterius interēse, quoniam illud folum in illis Tribunalibus decernitur pro fructibus censu, quos ibi vocātū *tertias*, ex ea probabili ratione, quod censu forte principalius censu sit irrepetibilius, ac demotu, tpsū fructus habent speciem formi principali stantibz de p[ro]le; Et ex qua ratione, sceluso obtutulo formas prescrip[ta]tas per Bullam Pii V. probabilis est opinio, que in illis Tribunalibus tenuatur, convertendi tales fructus in fortē principali, fucus autem ubi agitū de interēse accessoriō ad debitum quantitatibz repetibili, ob solam rationem morte, quoniam tunc in illis quoque Tribunalibus interēse alterius interēse non debetur, ut catēris relatis, præterim ex magistrali decīs. Franch. 254 plenē fir-

no.

- 3 *Remedio associationis, & an competit etiam contra tertium.*
- 4 *Quod idem sit assīstētia, ac associatio.*
- 5 *Vel quod idem ac Salvianum.*
- 6 *Quod potius continet mixturam trium remediorū, nēmē preditorum, & hypothecarī, sed semper hypotheca est necessaria.*
- 7 *Super fundis in Regno Néapolitanō non datur hypotheca, vel quocunque aliud ius absque Regio assēnu.*
- 8 *Assēnus non suffragatur, nisi sit expeditus in forma Regia Cancellaria.*
- 9 *Ex assēnū regulat̄ hypotheca, unde etiam creditores here-*

*haredis cum assensu vincunt creditores defuncti sine
assensu.*

1. *Afflentis imperatori post mortem debitoris est invalidus, & iteratione.*
 2. *Quid si est obstantia Regia decretaria in vita, sed post mortem expeditur in forma Regia Cancellaria.*
 3. *Gratia adicatur ex ipso perfecta per fiduciam Signatarum.*
 4. *Quare, & ad quos effectus necessaria sit expeditio literarum in beneficiis, & ac pensionibus, & aliis gratiis.*
 5. *An bene placitum Apostolicum non exequuntur profit, si Prelatus decedat.*
 6. *An conclusio, de quan. 10. procedat contra Ecclesiastis, vel piam causam, vel potius ei suffragetur limitatio, de qua num. 11.*
 7. *Examinatur dicta alimatio, de qua num. 11. favore dicitur, si sit vera.*
 8. *In prohibitis ante assensum perscientem contractum licet et penitentia.*
 9. *Quod conclusio, de qua num. 11. procedat de usu, seu styllo particulari.*
 10. *Consuetudines non extenduntur.*
 11. *Privilegia competentiaria dati, vel pie cause, quomodo, & quando procedant ac intelligenda sint.*

D I S C.

D^e mense Junii 1590. Albericus Carafa ut emeret, vel redimere feudum Gildonum, impusit censum in forte
duc. 4. m. ad favorem montis Misericordia, cui de mente
Julii sequentis accesterunt cum obligatione aquae principali-
ter et in solidum, Octavius, & Oliverius etiam de Carafis,
obligantes in forma omnia eorum bona tam feudalia
quam allodialia, seu burgenses; de mense autem Septem-
bris sequentiis nobilis Octavius postea fendi Bafiliensis, super-
uite Isabellam unica filia & hereditate, & de mense Novembri
pariter sequentis, Albericus tam fuit, quam coobligatorum
nominis Regio assensum in forma confusa Regia Cancella-
ria super dicto instrumento censuali impetravit. Cum
autem Isabellam praedicta, cum Regio assensu in forma valida
deinde vendidisset dictum feudum Bafiliensis Marchionis Ror-
dulphi, a quo transitum fecit in Marchionem Rinne-
num, contra istam administratores dicti Montis super dicto
feudo, in vim dicti instrumenti censualis Regio assensu
supra vallati in sacro Consilio Neapolitano obtinuerunt
assentiam tanquam in bonis dicti Octavii debitoris, cum
subsequita etiam executione, ante cujus omnimodam
confusione, ejusdem Marchionis rei conventi defen-
sore, excitatibus eo comino, in quo plurimum annorum
spatio ptererant, adverterunt ad dicti Regii assensu ineffica-
ciam ob eius imprerationem sequuntam post mortem prefati
Octavii, unde merito consulerunt abstinentem fore ab
ulteriori effectuatione jam conclusa transactionis, quare
desuper pro parte dicti Marchionis pro veritate de meo
judicio consultus;

Respondi, quod nisi aliae ignota concurrentia facti circumstanzia, præsupposito haec facti serie, clarum videbatur, dictam tentationem in iudicio affinitatem cum omnibus exinde existens corrucere debere, atque excutit moturum esse solidum, quicquid enim sit super natura, seu quidditate hujus iudicij affinitatem in eo Regno inducit, & praticat ex pragmat. 1. eod. iii. de affinitate, super qua ultra omnium pragmaticarum generalia commentaria Roviti, particularia edidit Barbatus, atque scripserunt Gait, in eius tractatu, de credito, aliquae Regnopolis frequenter, an scilicet contineret simplex remedium associationis ex l. 3. C. de pignor. de quo lat. Menoch. de adip. remed. 5. Ceno de censibus quest. 94. Barbat. de trax. de affinit. & Rova frequenter praefert in Bitinum censu coram Corrado decr. 373. part. 9. recent. in Romana censu coram Bichio 26. Junii 1647. ubi ac etiam decr. 149. & 150. post Cenc. & saepius rejecta contraria opinione, verius firmat hoc remedium competere etiam contra tertium possessorum titulo singulari, atque hoc iure passim vivitur in Curia, quicquid in contrarium tenetur dedup ad ips. Ann. alleg. 147. & Roviti pragmat. 1. de confirmator. infra

Qua quod idem sit afflere ac associari, capiendo hoc
vocabulum *affilientia*, pro illa quam iudex ita praestet con-
cedendo familiæ allocacionem, ut creditit Rot. pluries,
praetertim in Juvencas. seu Melphicten, bonorum 15. Ja-
nuarii 1646. coram Corrado in principio *impref.* post *contr.*
Contrit. dec. 27. habet quandoque crediditer esse idem ac Sal-
vianum, praetertim in Licien. coram Veropio *decif. 251.*

Regis Cancelleriae sequebatur post mortem, ut adver-
tit Rovit. in *pragm. 1. de fidei memoriam num. 3.* et merito,
quoniam de jure gratia Principis dicitur ipso iure perfecta
per solam declarationem, seu supplicationem signata, ex-
peditione autem literarum est solemnitas extrinseca ex ejus-
dem Principis lege requisita pro interesse officium, ac ad
alios officios, posuit pro executione & effectuatione gratiae,
quam pro eius substantia, Cassador. *decif. 4. de caus. pos.* &
prob. 15

prop. Gomei. ad regal. Cancell. de non iudicari. juxta formam supplicationis. Mantic. dec. 186. n. 10. Rovit. pragm. 2. de fide fide memorialium, benē Rota in Cæsaraugustana penitentia 17. Martii 1652. Peutingerio.

Atque ita receptum & quotidianum habemus in Coria in adeo frequenti materia beneficiorum, seu pensionum Ecclæsticarum, aliisque gratiis, & indulxit; licet enim ad regula Cancelleriarum de non iudicando juxta formam supplicationis, atque ad normam Constitutionis Iuli III. prout de beneficio si literis non expeditis seingerit in illius possessione, ac factuum perceptione, plures ponas incurrat, illam praefertim privationis; idemque de pensionario exhibente pensionem literis non expeditis; attamen id non percutit substantiam & perfectionem gratiae regulande ex tempore supplicationis, sed solum executionem, seu effectionem, unde conueniens praesutus in dorso supplicationis, seu alia quamvis literis non expeditis sufficit; prout exigit potest penitus pro terminis decurris ante expeditionem literarum, regulande gratiam ex tempore supplicationis, seu reservationis, ut in suis respectivæ materiis *sub tit. de beneficiis*, & sub altero de *pensionibus*, cum similibus; atque receptionem habemus in materia beneficiorum Apofolii super alienacionem bonorum Ecclesiæ, quod illud non oblitetur post mortem Prelati, qui se integra potest revocare, sed post illud imperatur, licet non exequuntur, aliquaque extrinsecas solemnitates non impieatas, sublequens mors, vel penitentia non prejudicat, ex deducis per Duran. dec. 365. & 399. & sequi.

His tantibus, sacrum Consilium suspensa ulteriori extenuatione sententia admisit hanc partem ad restituitionem in integrum, in cuius gradu caute pender cum probabili exitu favoribili, relatum tamen fuit actores defensores ad evitandum objectum per eos jam agitum solidum, & inoperabiliter recursum habere ad privilegium causa pœz; cui supponitur competere dotti privilegia, ex pluribus dictis per Tiraquelle, *priviles pia cause 147.* cum ibi collectis per Ricc. & Thor. in addit. & sequi alibi per utrumque *codicem tract.* unde cum lato supra habeat hoc privilegium, ut post mortem debitorum etiam linea novo hereditis confundit auctoritate, si valeat, ita dicebat sequi potuisse favore dicti p̄fissimi Monti ab quo dubio, privilegiis pœz causæ potiri debent.

Super hoc autem novo motivo confutus, dixi etiam pro veritate, illud p̄ meo iudicio nullam habere substantiam; licet enim dicta limitatio favore dotti videatur in eis Regno ejusque Tribunalibus magis communiter recepta ob originalem traditionem Bartholomaei de Capua Doctoris magne autoritatis in regione, ut patet ex Franc. deci. 86. 126. & 620. Loffred. conf. 31. in princip. & aliis apud Marin. ad Reverter. deci. 238. n. 2. ubi recessus Afflœt. Capyc. Camerar. Anna. & aliis; attamen id recipiendum est potius reverentiam authoritatis majorum, & quia sic illis (apienibus) vñum fuerit, ut in plerique alii articulis, seu consilio in Regno praxis docet, non autem quia de jure communii ex ejus dispositione, vel ratione procedat; siquidem Bartholomeus de Capua originaris conclusio author ad id moveret per text. in l. seq. & sed eti. ff. de jure dotorum, & cum eodem sensu procedunt Loffred. Franch. & ceteri, quod contineat videat aequivocum manefum, non solum ex bonis contractibus, que imponendo hanc opinionem super dicti textus intellectu sunt per Salgad. in *labyrint.* dicti par. 1. cap. 33. ex num. 13. ad finem, ubi nervosè contrarium de jure verius esse substituit, sed tamen quia ratio assignata per texum conflit in eo quod lares mortui dotti promissore ex quodam dotti favore cogi etiam potest, cum certo praesupposito a fortiori, quod nisi ipse principals promissor obissem, cogi etiam posset, quasi quod regulando voluntatem a potestate, seu necessitate ac subjectione coactio[n]is, voluntas sub intelligatur, que ratio absolute adaptabilis non est alienationibus, vel obligationibus illorum feudorum abquo Regio affensu.

Quidquid enim sit in terminis generalibus aliarum rerum prohibitarum super facultati revocandi, seu ponendi re integræ, & ante perfectum contractum, in quo adhuc verius videtur talen facultatem intrare, ex deducit per eundem Salgad. d. c. 33. num. 21. & seq. & par. 2. c. 21. num. 36. cum seq. Sord. conf. 484. num. 8. cum aliis ex profecto in materia deducit in Romana, seu Albanen. vinee pro Nanez *sub tit. de donat.* ubi quod idem procedat in contractibus super beneficiis, pensionibus, officiis, locis Montium, emphyteutis, bonis majoratum & aliis in commercio sine alterius affensu non existentibus.

NULLIUS JURIS PROTOMISEOS PRO AGNATIS CONSORTIBUS FEUDI

CUM FEUDATARIO VOLENTE ALIENARE.

Reponsum pro veritate.

An jus protomiseos competens agnatis aduersus extraneum feudi emptorem locum habeat, ubi non alic-

alienatur ipsum feudum, sed solum ejus commoditas; Et quatenus de stricto jure non intret ipsum jus protomiseos, an ad instar concedenda sit prælatio, ubi agnati sunt consortes in possessione ejusdem feudi. Et quale remedium eis competat, ubi res est in fieri, atque ad alienationem adhuc non est deventum.

S U M M A R I U M.

- 1 *Causa controversie.*
- 2 *De iure protomiseos competente in feidis antiquis pasti, & providentie.*
- 3 *Quid in feidis novis, vel mixtis.*
- 4 *De rationibus quibus dictum jus protomiseos innititur.*
- 5 *Competit ius protomiseos etiam in alienatione facta domino directo, & de ratione.*
- 6 *Commodities feidi potest alienari sine effusione.*
- 7 *Jus protomiseos non habet locum in donatione, vel per mutationem, & translatio[n].*
- 8 *Quod ius protomiseos exorbitans & odiosum.*
- 9 *Cifro commoditatis non tangit feidi substantiam, nul[m]que ius tribuit in re, vel ad rem.*
- 10 *De conclusione de quan. & an ius protomiseos sit odiosum, vel favorable.*
- 11 *Quod in feidis sit favorable, & de ratione, & de jure feidorum, ut antiquis iuri communis quod si u[er]o.*
- 12 *De rationibus quibus in alienatione commodities iuris inre debet ius protomiseos.*
- 13 *In Regno Neapolitano vassallus datur prælatio adversus novum imperium feudi, ac etiam adversus novum conductorem.*
- 14 *Facilius danda est prælatio, ubi alienatio fieret in potentiorum.*
- 15 *Agnati, vel consorts, quibus competit ius protomiseos potest factam alienationem, facilius ius habent illam impediendi, & quomodo.*

D I S C. CX.

A Plurim sacerdolorum citræ, Pontificis, & Imperialium thoratibus, possidentibus quibuslibet nobilibus de illustri familia ab eodem stipite descendientibus aliqua feuda in forma indubitate pasti & providentie, cum unicus ex proprio colonello superfectus abisque prole intendere, ut superponeatur, extraneo suam portionem alienare, in solitamen communitate, ut ita exclusivum remaneret ius protomiseos in jure feudi competens aliis agnatis, per istos super conditulos, quomodo feliciter id impediti posset, seu quatenus sequatur, an de iustitia eis competenter retractus, seu prælatio.

Respondi, quod ubi ageretur de formalis alienatione ipsius portio[n]is feudalis importante translationem juris realis, ac tangentem substantiam feudi, tunc casus effert indubitate pro affirmativa, dum agit defensio antiquo pasti & providentie, per tex. literales in c. 1. §. T'itius si feudo defuncti, c. 1. §. sed & res per quos fiat investitura, & in c. 1. §. poro qualiter olim feudus poter. alienari, ubi gl. Itemia, Af. Alvaro. & ceteri, communiter ad nimiam fatetatem collecti per Schader. de fud. p. 8. c. 7. Rosenthal. cod. tral. c. 9. membr. 2. concl. 87. n. 1. & in glo. lit. A. Hartmann. Pistor. p. 2. q. 11. & Berlic. conclus. 57. lib. 2. Mastrill. dec. 8. n. 1. & glo. omnes absque contradictione.

Sola enim quæstio cadit in feidis novis, sive in antiquis mixtis habentibus annexam qualitatem hereditariam, nemus primi acquirentis, sed etiam ultimi morientis, ut tunc illa Regni Neapolitan., & in qua nimium certa feudata Neapolitan.; negativamente tenet Capyc. Larro confi. 27. 28. & 96. de Marin. refol. 116. lib. 2. scribentes apud Rumm. in addit. ad Afflœt. de iure protomiseos fol. 64. affirmativam verò Rovit. in *conf. impress.* post dec. 11. Aponte, & inter eius commentarij super pragm. iuris, de feudi, & idem Aponte dicta deci. 11. & ali per Capyc. Latr. & Adden. deci. 57. num. 2. ubi quo hacopinio est magis recepta, & haberet suprà in Montis Pelusi deci. 36. sed quidquid sit, extraneum dicebat de his quartæ, dum agebatur de feudo indubitate antiquo pasti, & providentie pure, sive calmo nemo dubitat; tunc enim non solum intrat ratio aquitatis, cui iniuriant Aponte, Rovit, & sequaces, & super qua est quæstio, an ius protomiseos feudale ratione innixum sit necne, sed intrat abique dublo altera, in qua omnes concor-

dant, illius feliciter preventivæ revocationis, que agnatis moriente feudatario alienante competenter, etiam pretio non oblate; unde proprietas per hujus remedii intentationem magis consulitur, tam feudatario alienanti iusfeudum, quam extraneo illud ementi, id estque nulla superesse videatur dubitandi ratio, ex deducis suprad. disc. 36. aceriam in Januen. disc. 37.

Etstante hac ultima ratione, certum videtur dicto retrahui locum esse, quamvis & in ipsummet Dominum alienatio fieret, quoniam resoluto jure alienans, adhuc agnatis iuxta ordinem vocations competit ius necessariae successionis, & consequenter ius revocandi alienationem, ex quo resultat ius protomiseos, cum haec alienatio facta in Dominum in hoc privilegio esse videatur, atque diffreret ab ea, quod sine alieno fieret in extraneum, quod ita assensu habere dicitur ad effectum evitandi pernas, ac etiam nullitatem actus ab initio, etiam durante jure alienantis, sed non tollit dictum jus successionis, ex plen. & in glo. lit. B.

Difficultas igitur solim esse videbatur, quatenus dictus alter alienandi modis teneretur, commoditatis feliciter, prout facti est non tangens substantiam feudi; quod non dubitatur etiam sine alieno fieri posse, ex iis, quæ pluries hoc codem. suprà firmatae habentur, praesertim in Romana, seu Statu Ecclesiastici infeudationum disc. 61. atque de stricta iuri censora contrâ agnatos pro ius protomiseos incompetencia respondendum videbatur, quoniam tam jura feudalia, quam feodi, de quibus suprà, loquuntur de alienatione, quæ fieret per contractum empionis, & venditionis, vel alium equipollentem, secus si per alterum donationis, permutationis, translatio[n]is, & similarem, in quo cum non possit retrahens dare idem, quod dat extraneum, ille non intrat, ex collectis per eundem Rosenthal. d. c. 9. conclus. 90. n. 4. & seq. & in glo. sibid. & conferunt quæ generat in materia retractus habentur sub tit. de servit. ut non procedat in alienatione per donationem, permutationem, transactionem & similares; cumque ex ibidem deducit, ac etiam supra in Romana, seu Sabinen prælatonis disc. 38. ex veriori magis que recepta sententia hoc ius protomiseos censeatur odiosum & exorbitans, idcirco ejus extenso de cau[m] admittenda non est.

Et fortius quia cum ex deducis a. disc. 61. & ali pluris supra, alienatio commoditatis nullam juri habet in re, vel ad rem, neque feudi substantiam tangat, sed ille in quem talis alienatio facta est, habetur tanquam nodus minister & procurator alienantis, percipiendo ejus nomine fructus, illoque postquam separati sunt ab eorum causa productiva, & effecti alioles, applicando sibi ipsi, & in rem propria; hinc proinde resultat, quod sicuti feudatario deputante procuratorem, vel & communem, aut gubernatorem irrevocabilem, non possint agnati id prohibere, atque prælationem pretendere, cum id nullum in jure cautum habeatur, sicut a pari cum idem videatur casus.

Histamen non obstantibus, contrarium in facti specie probabilitus credebam ex ius particularibus circumstantiis, illud in primis prænotando, quod quidquid sit de superitis insinuata questione in terminis generalibus retractus competentes ex iure municipalib[us], in qua plerique tenent illud esse favorable, ut plene deducitur in voce Praefidis viarum registratorum, & cetero, commentator ad nimiam fatetatem collecti per Schader. de fud. p. 8. c. 7. Rosenthal. cod. tral. c. 9. membr. 2. concl. 87. n. 1. & in glo. lit. A. Hartmann. Pistor. p. 2. q. 11. & Berlic. conclus. 57. lib. 2. Mastrill. dec. 8. n. 1. & glo. omnes absque contradictione.

Sola enim quæstio cadit in feidis novis, sive in antiquis mixtis habentibus annexam qualitatem hereditariam, nemus primi acquirentis, sed etiam ultimi morientis, ut tunc illa Regni Neapolitan., & in qua nimium certa feudata Neapolitan.; negativamente tenet Capyc. Larro confi. 27. 28. & 96. de Marin. refol. 116. lib. 2. scribentes apud Rumm. in addit. ad Afflœt. de iure protomiseos fol. 64. affirmativam verò Rovit. in *conf. impress.* post dec. 11. Aponte, & inter eius commentarij super pragm. iuris, de feudi, & idem Aponte dicta deci. 11. & ali per Capyc. Latr. & Adden. deci. 57. num. 2. ubi quo hacopinio est magis recepta, & haberet suprà in Montis Pelusi deci. 36. sed quidquid sit, extraneum dicebat de his quartæ, dum agebatur de feudo indubitate antiquo pasti, & providentie pure, sive calmo nemo dubitat; tunc enim non solum intrat ratio aquitatis, cui iniuriant Aponte, Rovit, & sequaces, & super qua est quæstio, an ius protomiseos feudale ratione innixum sit necne, sed intrat abique dublo altera, in qua omnes concor-

jus

jus ignotum erat, ac etiam quia ipsius iuri ignota sunt fe-
da; Et conseq[ue]nter cessante dicta ratione, ob quam jus
protomieos in aliis rebus indifferenter reputatur exorbi-
tans, & correctiorum, potius intrare videntur rationes
contrariae opinionis, illud reddentes favorable, aquitati-
vum, ac benignum intelligendum.

- Quibus ita praeformatos, tam equitatis, quam conguerit, ac etiam recte administrationis iustitia rationes in hac facti specie dictam prelationem exigere videbantur, quoniam non agitur de casu, in quo tale jus perant illi agnati proximecessi, qui feudum non possidentes, habentolum jus, vel spem futurae necessariae successionis, ob quam secum ferrent us revocandi alienationem, etiam non restituto pretio, datur hoc privilegium, seu facultas; sed agitur de agnatis compostiforibus corundem feudorum pro eorum portionibus, dum agitur de feudi dividuis ad formam iuris Longobardorum, ideoque alia duplex intrat ratio, una confotii, & altera utilitatis vasalorum, recteque administrationis iustitia, ut numerus dominorum, quo magis fieri potest, restrinatur, & ex quibus rationibus ita fuisse decimus de anno 1617 per Collaterale Conflumini Neapolis testarunt Lanar-jun. in addit. ad Lanar. sen. in repetit. d. sed etiam res, & Donad. de renneciat. to. 2. c. 26. m. 106. ut advertatur d. disc. 38.

Et magis proxime, ut eadem prælatio que in Regno Neapolitano de receptione uili competit vassalibus adversis novum feudi, empotem, competat etiam aduersus conductorem, decimus tellatur Capyc. Latr. decr. 168. m. 29. & 30. ubi etiam per totam decisionem de prælatione confortis in dominio etiam in locatione, & sic ex identitate rationis intrat extensio, potissimum, ac extra dubium attendenda, ubi ille cui fieri tales si alienatio, effet potentior, unde facta causa successione, difficilis redetur recuperatio, et iis quod proxime habent apud Natr. cons. 491. cum concord. in Placentina sub tit. de embphy. disp. 29.

Hui autem potis, si Jam lequatta alienatione daretur ius illam ita retrahtandi, multò magis dicebam de plano competere cedim agnitos ius habentibus confordi, ne alienaret, nisi ipsi offerentibus illud item, quod sine fraude ab alio inveniatur, & per illud remedium quod dicunt conservavum feedisse in d.c. 1. §. porro, &c. 1. §. sed & res per quos fiat inceptiura, cum concord. per Rosenthal. d.c. 9. membr. 2. conclus. 86. num. 3. & in globo. lib. B. & C. conclus. 90. in princ. Et conferat etiam vulgatum dictiem, quod turpis ejiciunt & quo intundunt etiam iustitiae, ut per Alex. conclus. 213. numer. 7. lib. 6. conclus. 175. num. 13. & 175. num. 42. ac etiam alterum, quod facilissimum peditant facienda, quam retrahentur jam facta, ex collectis per Barboſ. axiom. 93. num. 30. cum fereq; atque ita in praesenti queſito mihi pro veritate vilium fuit responderem.

ANNOTAT. AD DISC. CX.

De jure protomiseos habetur supra, dis. 36. & seqq. cum ibi notatis, & de cessione commoditatis, etiam in prohibitis, supra, dis. 61. & tit. de Emphyt. dis. 44. & tit. de ens. dis. 2. & 68. & seq.

ROMANA, SEU NULLIUS
FEUDI, &c.

Consilium pro directione, suppressis nominibus.

De mutatione naturae, vel status rei, quod de al-
lodiali officiis feudalibus, recognoscendo alter-
rum in dominum, an importet restrictionem,
cui subiectum feudum ab alio acceptum, juxta
leges feudales; vel potius retineat in reliquis
antiquam naturam; Et praesertim an sub nomi-
ne haeredum veniant solium illi sanguinis, vel
etiam extrahantur, ad eandem materiam, de qua
supradicta diss. cc. 8 & 62.

S U M M A R I U M.

- 1 *Factis istis, cum ratione dubitandi.*
 - 2 *Bulla de non infendando, comprehendunt etiam extensionem linea.*
 - 3 *De operatione, vel interpretatione verbi heredum, & successorum, & quid, ubi adest verbum quorumcumque.*
 - 4 *Quid, ubi precedit verbum filiorum, & descendantium.*

Et quamvis, ubi investitura restrictionem haberet ad finem
5 hoc aëredes fanguinis, adeo ut dignoscatur contrariae inter mandatum, & investitum, amplius verborum mandati nullius remaneat operationis, stante subequita ratione investitura, per quam tollitur illa nullitas, qua resultare dicuntur ab excessu finium mandati, dum hic excessus operatur, ut principialis non remaneat obligatus ex factis procuratoris ultra fines mandati, quatenus ipse rurum non haberit, fecis autem rathabitione accedente, ex deductio-
tit de credito, spes, & alibi pluries.

Atamen, cum verba investiture sint ambigua, vel ap-
6 comprehendere etiam heredes, & successores extraneo-
dum nullum praedicit verbum *filiorum*, & *descendentium*
seu alias restrictivam hæredum sanguinis, hinc proinde
mandatum rectè deservire potest pro interpretatione.

Et secundum in idem ponderabam distinctionem, de qua supra, dis. 56. & 63. quod scilicet magna sit differentia inter casum illius veræ, & propriæ investitutæ fidelium, per quam infideans concedit infideatu rem suam; & alterum casum huius investitutæ, potius impropiæ, & intellectuale, per quam infideans nihil dat de suo, sed potius acquirit, quia nempe infideatus agnoscit rem suam in feudatu ab ipso fidestante, habente rei dominum intellectualem præambulam occulatum donationem. Primo etenim cau, ut rigorofus & rigorofus proceditur, ut censeatur donatum, vel concessum quid minus, & cum ea lege, quæ est connaturalis qualitatibus bonorum, atque ut quo citoius fieri potest ea deant ad suam causam, & unitatem.

Exemplum inquit, ut etiam secesserit.

Et nihilominus, etiam ita causa concessio interpretatio videtur a sua causa, an ea scilicet sit lucrativa, vel onerosa; ut in causa quo sit lucrativa; inter dicta fricta prohibito strictam naturam, vel interpretationem donationis. In alio autem refecte debet ad quantitatem pretii, ex qua defini solet quid sit voluntas partium, siquidque est magnum argumentum ad probandum quid in contractum deducitur, juxta vulgatum, & receptam propositionem, frequenter in omni fere materia insinuatam; five refectendum est alias facti circumstantias, ex quibus defini valentia, vel altera versimilis voluntas, cuius potius facti, quam juris vera est factio, unde propterea pro meo fieri erroneo videtur procedere cum folios generalitatibus, ad has distinctiones, & circumstantias non refectendo.

In altero autem, in quo infedus nihil det de suo, sed per
tutis in actu infedus nibil occulati dicatur dicta preambulatio
donatio, quam feudatarius infendant faciat, tunc utique
diversa intrat interpretatio ex eadem ratione, ut censeatur
donatum quod minus; ac etiam habendo reipetendum ad
nem, vel effectum, ob quem bujusmodi actus sequi solent
qualis est, ut ille Princeps, ob fines politicos ampliationis
vel munitionis ejus Principatus, acquirat illius loci domi
nium directum, & alium, ejusdemque loci dominium,
possessorem habeat in eis vasallum, & fidelem. Econvenit
fo autem, ex parte illius, qui supponit rem suam alias lib
ram illi servitum, finis erit ita obtinendit illam protectionem
suumque dominium ponendi in iuto ab aliquo oppres
ribus, juxta casum, de quibus d. dif. 54. & 63. In reliquo
autem, ex verisimili voluntate utriusque, res remaneat
ejus primaria natura, quoties contrarium expressio non
catur, ut in confusili caso sequitur fuit in statu Plumbi
de quo d. dif. 54. quod recepta fuit in investitura in forma p
et, & providentia cum restrictione ad folos defendant
investiti, exclusis agnatis, defendantibus ab eodem prim
ejusdem status conquistatore.

³ Alii in idem consulti ex parte ejusdem futuri emptori difficultatem habebant circa dictam restitutionem, oblati nationis probationem in investitura contentum, quod est inter se contraria, feudum esse transitoriam heredes, & successores quocumque, & probitatem esse alienationem. Verum istud mihi non videbatur motivum considerabile, quoniam cum de tempore hijs investitura concessa per Pontificem Paulum V. iam prodidisset Constitutiones Sixti V. & Clementis VIII. stricte prohibentes alienationem, etiam illorum Castorum, & bonorum iurisdictionum, que in natura alloidi in hoc principatu a Baronibus, & domiciliis possidentur, ad omnes transmissibiliter idcirco ita prohibito adjecta videtur pro exceptione, ob observancia dictarum Constitutionum, ac etiam ad aliq. fines, & effectus, compatibles cum transmissibilitate ad heredes, etiam extraneos, ut frequens, & quotidiana praxis docet in Urbe in concepcionibus emphyteuticis, meritis redditariis, & transmissibilibus adhuc etiam extraneos continentibus tamen strictissimam alienandi probationem.

sine consenuſ domini directi, qui abſque iuſta cauſa denegari non poteſt, codem modo quo habetur *sub rit. de reg.* in officiis venalibus, tam ſcilicet ad effectum ſolutionis laudemorium, aliorumque emolumenitorum, quam etiam ut dominus ſciat qualitatem perfonæ, ad quam bona transſerenda fuit, ne tranſerantur in potentiore, aut alijs taſſis qualitatib; quod iuſte denegare valeat aſſertum; ſive ut ipſe iſta occaſione recognocater, meliusque conſervetur probato ſui dominii, vel occurraut aliaſ fraudibus, & prejudicis, quæ ſibi parati poſſunt; Et per conſequens ſtar bene ſimul prohibitiō alienandi sine consenuſ cum tranſiſabilitate ad quocumque.

TOLOSANA FEUDORUM DE LUXEMBURGO,
SEU DE LIGNY,

PRO PRINCIPE BERNARDO
CUM PRINCIPISSA MARIA.

Responsus

De ordine successionis feudorum inter plures lin-
eas, earumque masculos, & foeminas respe-
ctivè; Et an idem ordo alterari possit per feuda-
tarium in præjudicium successorum.

S U M M A R I U M

- 2 *Facti series.*
 - 3 *De puncto ad quem refringebatur difficultas causa.*
 - 3 *Quod non placet via per quam alii ambulabant.*
 - 4 *Feminae de linea admissa vincunt masculos alterius linea.*
 - 5 *Linea jam admisita, sed exclusa, remaneat tamquam extremitas in confluxu linee et excludentis.*
 - 6 *De proprio sensu pro direktione cause.*
 - 7 *Quando inter praerogativa linea cum ordine graduale supra gradum, & sexum.*
 - 8 *Quod tota vis hodie confitatur in applicatione.*
 - 9 *Ordo successione fendi antiqui non potest alterari per posse fore.*
 - 10 *De affectu, vel beneplicato presumpta.*
 - 11 *An, & quando transactio officiarum successores venientes iure proprio.*
 - 12 *De eodem assumpto, de quo num. 9.*
 - 13 *Quomodo intelligi abeat depositio super successione majoris natu, vel capituli dominus.*

D I S C. CXII

Princeps Ludovicus de Luxemburgo, possessor antiqui feudi de Ligny, cum dignitate Comitatus, de anno 1505. in codicilliis ius fidum, cum annexis, reliquit capiti armorum, seu domus, ejusque descendentiis sub strictissima alienationis prohibitione; itaque dispositio effectum fortificata in Carolo, ex fratre nepote, à quo transit in Antonium filium, cuncte hic estet quoque possessor alterius feudi Brienni pariter Comitatus dignitate decorati, utrumque feendum, seu Comitatum de anno 1555. donavit Joanni primogenito, inter quem, ac Antonium, & Franciscum fratres (lequita morte patris) ora fuerunt controvæfæ, lope per concordiam anni 1561. per quam dicta donatione effectum fortificata est, diutique Comitatus pânes ius primogenituum remanerunt, alliis fratribus obtinentibus quædam alia fenda. & bona.

dam alia feuda, & bona.
De anno vero 1572. inter eosdem fratres inita est con-
ventio, ut praefatus Comitatus de Ligny, ad formam dicto-
rum Codicillorum Ludovici, deberet semper esse principis
maculi majoris natu, qui defteret nomen, & insignia domus
de Luxemburgo, cum aliis pacis ad rem non facientiis
bus, super alia castris, & baronii, defunctisque dicto Joanne,
superfutibus Carolo, Diana, & Aloysia filiis, eosdemque
Carolo fin prole defuncto, orta est controvertens super
dicto feudo, seu Comitatu de Ligny, inter Aloysiam aviam
dicti Principis Bernardi, & Franciscum praedictum fratrem
secundogenitum Joannis, aque de anno 1611. in vim di-
rectum conventionis ann. 1572. Franciscus obtinuit favorable
arrestum, cui Aloysia per quendam concordiam acquevit,
unde propterea Franciscus donec vixit, Comitatum posse-
dit, ipsoque defuncto, in eo successit Henricus filius, quo
pariter fine prole defuncto, superfite Carlotta, contra
istam, praefata Aloysia item instituit, reafliumpat per dictum
Principem Bernardum, Aloysia nepotem ex Carolo
suo, contra dictam Mariam Carolam filium.

men, & insignia de Luxemburgo accepserat eodem modo, quo fecerunt p̄fatus Bernardus, & Carolus ejus pater; ita que diuturna lita adhuc pendente, super ejus meritis ex parte ejusdem Bernardi consultus fuit.

In discurso autem transmisso, super quo responderi petebat, duo continebantur presupposita; Primo nemp̄ quod feudum esset antiquum in provincia, in qua vivatur juxta leges, seu consuetudines feudales, quodque in eadem provincia vigeat lex particularis, preferens disponens, ut feuda decora dignitate sint individua deferenda cum ordine primogenitur. Et secundo, quod foeminae, earumque descendentes essent quoque capaces, ad instar feudorum, que sunt in Regnis utriusque Siciliae, ex deductis iuris, disc. 13.

Aitque in eodem discurso defuper transmisso, non impugnando, sed potius presupponendo p̄fatum conventionem anni 1572, ad favorem masculorum, totum fundamentum constituebatur pro Bernardo in praerogativa linea, quod scilicet cum contentio esset inter aquae feminas, vel descendentes ex eis, hinc proinde linea primogenita, de qua erat Bernardus, praevalere deberet, quodque proprieate per mortem Henrici ultimi masculi, successio aperte sit Aloysia, filia Joannis primogeniti, potius, quam Carlotta filie Henrici ultimi p̄fessoris, ita infundendo super ordine graduali, de quo supra, disc. 13, & latius in disc. Sicilia, in eo casu editio, & registrate hoc cod. lib. & tit. de fideicom. disc. 15, & 34. in eius annotationibus. Et cum hoc seni post scripta praecepta p̄fum fuit processus.

Alios in Curia, & extra, defuper consultos, majoron, in dō totam vim constitudo in comprobatione conclusio-⁹nis super dicta praerogativa linea, que vincere debet tam gradum, quam sexum & atatem, magnum defuper faciendo cumulum allegationum, atque admittendo, quod successio regula esset ex persona Henrici ultimi de linea masculina secundogeniti.

Quamvis autem; stantibus dictis presuppositis, ac juxta ea, quia p̄ponebantur, non tamens vijs juribus alterius partis, pro eodem Bernardo respondendum fore, mihi quoque vijs fuerit, quodque in ista successione posteriores essent ejus partes, non tamen placuit illa via, que ut supra tenetur, siquidem admisso jure Francisci, & Henrici ejus filii, ad formam p̄fatae conventionis, adeo ut successio regula debet ex persona dicti Henrici; tunc ad favorem Carlottae ejusdem Henrici filii potius responderi debet, ex eadem conclusione, de qua dicitur, 34. de fideicom. ubi alle-
gantur Fontanellae, Castrilli & alii antiquiores relatores, quodq̄d scilicet foemina superest de linea aquila, seu ingresa, vincat masculos alterius linea remortores. Et per consequens, quod non daret ordo retrogradus, ut defuncto masculo de linea secundogenita, qui excludit forman de linea primogenita, ista foemina excludatur resumere suum ius successendi ex praerogativa linea, quamvis sit remota in exclusione filie masculi deficients, dum potius intrare regula, quod foemina femei exclusa, remanet perpetuo exclusa per excludentem, cuique posterioriter, ideoque successio regula est ex persona excludentis, inter cujus descendentes intraret idem ordo gradus cum praerogativa linea, nulla ratione habita alterius linea primogenita, dum illa jam annihiliata fuerit, ideoque habenda venit pro iam extinta, seu effecta extranea per admissionem alterius linea masculina secundogenita, que contendebat de continuo, juxta distinctiones, de quibus in annot. ad disc. 15. de fideicom.

Credbam itaque, ut potius insuffitendum esset in ista conclusione continuationis successione ex eadem linea, etiam ratione foeminarum, in exclusionem alterius linea jam exclusae, vel non admisso, quodque ex eadem bonum ius assertet Bernardo, ex diverso tamen presupposito, impugnando scilicet validitatem dicta conventionis anni 1572, & per consequens, quod ea non obstante, per mortem Joannis primogeniti, seu Caroli ejus filii, successio aperta esset ad favorem Aloysiae filie, ac fororis respectivè in exclusionem Francisci, ita negando initium ingressus in lineam Francisci, stipitis Mariae adverbaria, ex eadem regula praedicta, quod foemina imperfeta ex linea primogenita admissa, vincat masculos transversales, ac remortores alterius linea secundogenita, & subfidiaria vocata.

Tunc etenim caderet haec inspectio super praerogativa linea, que vincere gradum, ac sexum, & atatem, quando omnino efficit effe linea p̄fessoris, adeo ut geretur de novo concusus plurium personarum ex diversis lineis, que omnes venient ex integro pro novo ingressu, juxta calum successio Regni Portugallæ, cum aliis in ad. annos. ad

disc. 15. de fideicom. sed ubi p̄fessor, in cuius lineam successio legitimè ingressa est, relinquit problem, quo sit capax, tunc locis est continuationis, quo catenatis cessat, quatenus obfuit incapacitas, vel prelati ratione sexus, iunctum qualitate agnatio, quatenus agnationem testetur, vel lex contempletur, ex late deductis in d. disc. Sicilia.

Hinc proinde eadem erant conclusiones juris, que utriusque contendentium assisterant, punctus autem erat in applicatione, ad quam hodie revera nonne p̄mè controver-⁸sia restrinquit, quoniam si dicta conventionis anni 1572, esset valida, conclusiones assisterant Carolta, & Maria ejus filia, dum successio regulanda era ex persona Henrici; & converso autem, si non esset valida, assisterant Aloysia, & Bernardo ejus nepoti, dum successio regulanda era ex persona Joannis patris, vel Caroli fratri Aloysiae; ac propter semper magis, ac magis edocemur, quā errorum sit procedere cum generalitatibus, vel totam vim constitui in conlusionibus, carumque comprobatione cum inani allegationum cumulo, non bene distinguendo causis, neque refectendo ad eorum diversas circumstantias, ex quibus revera causas decisiones pendent.

Restrita itaque, pro meo iudicio, difficultate ad punctum validitatis, vel invaliditatis dicta conventionis anni 1572, pro ejus invaliditate respondentem videbatur, quoniam cum ageretur de feudo antiquo paci, & providentia, decorata dignitate, idcoque tam de jure feudorum, quam fortius ex legibus regionis, regulando ad formam iuris Francorum, cum ordine primogenitura, ita clarum remanebat, quod Joannes primogenitus non potuit praejudicare ejus filii, & descendentes, cum id solum cedatur in feudi novis acquisitus titulo oneroso, ex relatibus suis, disc. 9. & 10. ubi concordantes frustra transcriberentur, quodque non accedit explicitus confensus domini, qui si Princeps supremus habens potestatem derogandi legibus, atque tollendi jus tertii, adeo accedit copulatiue voluntas, & potestas, ex ibidem deductis.

De ito autem Principis afferenti presupponatur non constare; neque ille deduci poterat presuppositum ob diuturnam obseruantiam legitimè temporis, iuxta ea, que habentur, rite de dicto, disc. 143. & tit. de alien. & contrari. prohib. disc. 1. & 3. & in terminis feudalibus post Frecc. de subfeud. lib. 2. de aſenſ. 28. Fab. de Ann. consil. 112. num. 1. cum non afficeret factum, ob intermissionem observantie cum litibus, quinimum cum recelibus a dicta conventione infra annos triginta.

Supponeretur, quod per alteram partem constitueretur fundamentum in eo, quod dicta conventionis anni 1572, se-¹⁰quunt esset per viam transfactionis, que proinde apta esset obligare successorum, venientes etiam ex persona propria, ex deductis iuris, disc. 49. Verum istud videbatur fragile fundamentum, cum nulla defuper adscit illi probabilis, adeo ut verificari posset illa bona fides, cuius ratione transfactionis esset obligatoria successorum venientium ex propria persona; & quod magis est, nil per eam reservabatur successoribus per lineam foeminarum ex primogenito; & per consequens nullus superesse videbatur praetextus, cuius ratione ista concordia esset substantialis.

Minime videbatur subfidiaria alterius fundamentum p̄fata dispositionis codicillaris Princeps Ludovici de anno 1505. quoniam cum etiam in eo supponeretur, quod feudum esset antiquum, idcirco intrabat idem defectus potestatis; ac etiam, quia haec dispositio continebat idem, quod importat jus commune feudale in feudis individualiis, cui etiam conformat jus particularis regionis, quod scilicet feudum debet semper esse precipuum capitum armorum, seu capituli domus, quod sonat in idem, ac dicere, ut p̄fere debet ad primogenitum, seu natu maiorem, quod regulandum venit ex ordine linearum; & per consequens, data capacitate foeminarum, ex modo, quo in p̄fatis Regnis utriusque Siciliae, per mortem Caroli filii Joannis primogeniti, ex tunc feudum apertum fuit Aloysia, maleque occupauit per Franciscam, à qua Maria ius metiebatur.

Ita mihi responderem vīsum est, recedendo à via, per quam ali ambulare videbantur; non potuit autem omnino certum, ac matrum iudicium defuper esformari, cūm signata essent fundamenta, seu presupposita alterius partis, ita respondende cum presuppositis discordantibus pro hac parte.

Ita etenim caderet haec inspectio super praerogativa linea, que vincere gradum, ac sexum, & atatem, quando omnino efficit effe linea p̄fessoris, adeo ut geretur de novo concusus plurium personarum ex diversis lineis, que omnes venient ex integro pro novo ingressu, juxta calum successio Regni Portugallæ, cum aliis in ad. annos. ad

JANUEN. FEUDORUM.

PRO PRINCIPE AB AURIA.
Confilium pro direccione.

Concessio feudi Patri, & filiis, an censeatur ordine simultaneo, & successivo, & quid de concessione facta viro, & uxori, an feudarius alterare possit ordinem successions in praejudicium vocatorum.

Et de renovatione petenda per novum successorem feudi, an peti valeat ante factum casum successoris, sine consensu p̄fessoris.

SUMMARIUM.

1. Facti series.

2. Seru. Authoris super direccione.

3. Distinguuntur puncti, sive inspiciones.

4. Concessio facta patri, vel matr., & filiis, an intelligatur ordinem simultaneo, vel successivo.

5. Quomodo intelligenda sit concessio facta viro, & uxori.

6. De potestate Princeps alterandi investituras, & tollendi jus agnatorum.

7. De successione confortis in feudo individuo.

8. De renovatione petenda per novum feudi successorem.

9. Concessio renovationis facta ante factum casum successoris, non prejudicat facultati disponendi, quam feudatarius habeat.

10. De potestate Princeps tollendi jus tertii, eique praejudicandi.

11. Quando confessus p̄fessoris feudi requiratur in renovatione, que alteri concedatur.

12. De errore pragmaticorum.

13. Quando dicatur concessio ex causa onerosa.

14. Aliqua alteratio non immutat naturam feudi antiqui.

15. An solemnitates statuti loci originis fedatariorum, requiratur in aliis, quia sunt in feudo diversi Principatus.

DISC. CXIII.

Oncessis per Imperatorem Carolum V. de anno 1551. Augustino Lando, Princepi Vallis Tate, feudis Bardi cum filio Marchionatus, & Compani cum titulo Comitatus, in forma paci, & providentia pro descendentibus masculis cum ordine primogenitura; cum Fridericus Augustinus ex filio nepos primogenitus feudorum p̄fessor unicam habebat filiam Mariam Polixenam destinatam uxorem Melphie Princepi Jo. Andreæ ab Auria; de anno 1626. ex gratia speciali cum solutione fecit. 50. mil. sub nomine laudemis rejecta oppositione Hypoliti agnati, obtinuit ab Imperatore Ferdinandio II. predictorum feudorum novam investituras pro dictis Maria Polixena, & Jo. Andreæ, cumque filii, & descendentibus masculis, cum eodem ordine primogenitura, idemque ordo statutus fuit in tabulis dotalibus, de anno sequenti initis super matrimonio, predicto Friderico defuncto, ille conjuges de anno 1640. in Regno Sardinia, cujus p̄fectorum, vel Praefecturam nomine Regis Jo. Andreæ exercerat, primogenitura quoque ordinariam in Andreâ communis filio; atq; de anno 1641. defuncto, etiam Jo. Andreæ, Maria Polixena obtinuit ab Imperatore renovationem feudorum pro teantum ejus vita durante, & post ejus mortem pro dicto Andreâ, qui tamen factus maior; atque pretendens ordinem, vel ius similitudinem, curavit de anno 1648. obtinere aliam renovationem dicti iuris similitudinam canonizatorum, quem tamen factus maior; atque pretendens ordinem, vel ius similitudinem, de anno 1654. per sententiam consilii alicui moderata fuit, illam reducendo ad limites renovationis anni 1641. super ordine successivo; defuncto etiam Andrea, p̄fessoris Jo. Andreæ pupillo, ejus tutor de anno 1659. curavit renovationem obtinere cum clausula p̄fessionis juramentis, postquam pupillus factus esset maior; unde propria cum idem factus maior petere admitti ad p̄fessionem juramentum, ab eodem consilio alicui proditum recipiunt, quod audirent pro ejus iuribus p̄fectora Maria Polixena avia, dictorum feudorum p̄fessoris; atque in hoc statu, in otio Villa Tusculana, ex parte p̄fectoris Princepis Jo. Andreæ consultus fui, an expediret acquirescere concessui, quem avia benevolè p̄fectoro offerebat renovationem, sub clausula fine ejus p̄fessionis, & contemplatione, quod cilicet virflare dicitur familiari, five tamquam adjunctionis in ratione administrationis, ut propria nonnulli post ejus mortem effectum fortiture effectum ordine successorio; vel potius neglecta oblatione, ex citata petitionem prosequi in forma contentiosa.

Card. de Luca, Lib. I.

Respondi, quod neutrum pro meo sensu faciendum erat, dum ista renovatio, vel non erat necessaria, vel non sufficiebat, unde propterea videbatur diligentia, & impensa in anis, cuius nullus erat effectus, adeo ut aequivoce procedere videretur ejusdem Princeps consillarii, qui opportunam, imò necessariam hujusmodi renovationem putabant, ad effectum ponendi ejus iura in tuto, ac le affectandi ab alqua suscipita dicta Princeps gratificatione in hujusmodi feudorum successione.

In hoc itaque responso, in prefato otio edito, tres pro aliqua dictorum Consilliorum instructione, & pro aequivoce tollendis constitueram in p̄ficationes; primo scilicet circa ordinem successions inter ipsum Princepem, & p̄fatem ejus aviam annexum, & simultaneum, vel successivum; secundum super renovatione, de qua aegbatur, an pro ea requiretur Princepissimæ avia confensus, & tertio super dicta accepta suscipione gratificationis alterius filii secundogeniti.

Quatenus pertinet ad primum, dixi quod pro meo sensu justa videbatur tentativa Confiliū alicui, lata de anno 1654, quo defert integrum pertinentiam feudorum Princeps, donec viventer, quodque jus Andreæ ejus filii primogeniti esset successor post mortem matris, non autem simultaneum, quoniam cum de tempore prima investitura anni 1626. idem Andreas filius adhuc in rerum natura non esset, adeo ut cadere non posset ratio meriti, vel affectionis personalis, hinc proinde de plano sequitur, quod concessio feudi facta patri, vel matr., & filiis, intelligenda veniat ordine successivo, non autem simultaneo, qui sollem intrat illa investitura feudali, que concessa fuerit patri, & filio per nominam appellativa, & in ratione conqualis meriti, & servitii, tunc autem, ubi concessio facta effet ex causa onerosa, vel meritoria, quia solum patrem respiceret, quoniam tunc etiam filius esset in rerum natura, atque per nomen appellativa vocatur, adhuc ejus vocatio censenda esset ordine successivo potius, quam simultaneo, justa vero, magisque receptam distinctionem, de qua supra, hoc eod. tit. disc. 75. ubi referuntur concordantes frustra transcriberentur; multo igitur magis isto cau, in quo utraque circumstantia concurredit, quod scilicet filius adhuc non erat in rerum natura, atque concessio revera non erat nova, sed sollem continet alterationem antiquæ, ut infra.

Ratio dubitandi pro simultanea, & coequali successione filii cum matre, in eo confistere videbatur, quod cum dicta nova investitura anni 1626. facta esset, tam Jo. Andreæ viri, quam Maria Polixenam uxori simultaneæ, adeo essent ambo coequaliter feudatarii, jus proinde viri transmissum esset in filium primogenitum, ejus heredem, & successorem in Principatu Melphie, aliquis feudi, non autem in uxore, cuius nulla est successio in feudi; quoniam neque in bonis indifferenter in concusso filiorum, vel collateralius utque ad decimum gradum.

Id autem contineare dixi aequivocum clarum, quoniam etiam ista efficit concessio omnino nova, & ex integro, adhuc tamen cum illa efficit principality in gratiam uxoris, ejusque patris, juxta premiā facti seriem, & (quod magis est) ageretur de feudo dignitatis individuo, ita vir ad junctus videbatur potius accipitri, & familiari pro exercitu illius administrationis, quam ipse in bonis uxoris habere dicitur, dominium vero, seu ius investitura efficit potius ipsius p̄fum mulierem, cuius intuitu principaliter concessio facta est, adiutor coram, quae in casu conversio de investitura obtenta per virum pro se, & uxore, habentur sub rit. de emp. disc. 41. ubi concordantes.

Multo vero magis ista non est nova concessio, sed sollem immutato investitura antiquæ, quod scilicet cum illa efficit pro descendentibus masculis tantum, unde propterea cum per mortem dicti Friderici exclusa propria filia, feudi deferrit debuissent ad proximorem agnatum descendente ab Augustino primo acquirent; Imperator dominus dicens utero stendo illa suprema potestate, de qua habetur actum sub tit. de regal. disc. 148. tollendo jus agnati, habilitare voluit feudatarii alias incapaces, ita illam singularem masculum, cīque adjungendo virum tamquam stipitem filiorum, & defendentibus masculorum, pro quibus antiqua feudi natura non immutata, etiam ista nova concessio facta erat; ad instar illius concessionis officii, cuius fit incapax foemina, que fiat viro, tamē tamen foemina intuita, & contemplatione, quod cilicet virflare dicitur familiari, five tamquam adjunctionis in ratione administrationis, ut propria nonnulli post ejus mortem effectum fortiture effectum ordine successorio; vel potius neglecta oblatione, ex citata petitionem prosequi in forma contentiosa.

R. 2. jus

jus accrescendi, vel non decrescendi, quod inter plures posseliores feudi habitualiter individuus consideratur supra, dicitur. sed solum eius mors importaret cessationem administrationis, vel illius juris, quod maritus feudatarius, vel Principissa, durante matrimonio competet, ut habeatur sub tit. de dote, dicitur. 146.

Hinc circa secundam inspectionem, seu punctum renovationis, qua disputandi occasionem praebebat, refutare dicebam, quod incongrua, & intempesta esset petitio, ut potest non necessaria, vel non sufficiens, ob dilemma claram, quod aut Principissa possedatrix feudi habet facultatem facilius supplicatam gratificationem, sed dispositionem

favoris alterius sibi secundogeniti, aut non; si non habet, ut (omnino) verius esse dicebam,) & tunc nil refert, quod non ad se hæc renovatio, cum nullib[us] in p[re]fe[re]ndi causa sit, ut feudi successor tenetur ante factum casum successionis, renovationem petere, atque juramentum praefare, dum id faciendum est post adaptam successionem intra annum, & diem, ex his, que habentur supra, dicitur. 52.

& 59. nisi lex investitur terminum breviorum preficat, ut contingit in feudo Regni Neapolitan[us], ex deductis apud Aponte dicitur, i. cum similibus.

Aut vero dicta feudataria potest disponere, five perverte[re] ordinem successionis, & tunc patiter nil suffragare, quod proxime succellus, cui in calo non facte dispositio[n]e, nisi successio debita sit, hanc tempore renovationem obtineat, arque cum juramento prestatio recipiat, feudum recognoscatur a domino, qui conuenienter recipere hanc anticipatam solutionem illius debiti, quod post factum casum intra dictum terminum solvendum erat, cum præsupposito tamen, quod futurus est debitis ille, a quo solutio anticipata recipiat; sed non exinde sublata censure facultas, quam feudatarius habet disponendi, vel gratificandi.

Quamvis emissa ex veteri sententia, in fo[rum] extero recepta, dominus, quando est Princeps supremus, derogare possit juri tertii, quod ex eius concessione, vel alias iure prædicto manat, quidquid alij terminis involvendo, atque non distinguendo illum dominum directum, qui sit privatus, vel inferior, & alterum, qui sit supremus, præterit omnino independens, aliqui de his potestebat dubitari, ex infinitis supra in annot. ad dicitur. 9. & 12. & dicitur. 148. derogari, arque de facto docet praxis rituum feudorum in facta, ex dictis dicitur. 9. de juri. & plures in precedentibus,

JANUEN. FEUDI ARQUATI, PRO MARCHIONE JULIO SPINOLA CUM MARCHIONE GHERARDO FRATRE.

Causa disputans in Cesareo Consilio Aulico, ubi penderet.

Nihilominus, ut advertitur in locis proxime citatis, & præfertur dicitur. 148. de regal. ubi latius de hac materia potestatis tollendus juxta tertium, id non presumitur, arque de tali voluntate debet clare constare, quod utique pro hujusmodi concessione, & renovatione probari non dicuntur. Hinc de consequenti, in p[re]dicto, an requireretur confessus feudatarius viventis, ac possessoris feudi, extranea remanebat a casu questionis, dum talis consensus defiderari soleat in investiture abutivis, seu preventivis, quae de feudo pleno, etiam sub hoc vocabulo renovationis, quod pro alliquarum regionum moribus adhiberi solet, fiat extranea, tamquam de feudo jam devoluto, idest ex nunc pro tunc, pro quando casus fieret, quoniam cum in hujusmodo abutivis concessionibus debonis viventium, ab illis Doctoribus, qui confundunt terminos iuris communis cum terminis feudalibus, considerari soleat illa ratio, quæ resultat a voto capitula mortis; hinc proinde adremovendum hoc obstaculum, desiderari soleat iste confessus, ex his, que in materia hujusmodi abutivis investitura habetur sub tit. de regal. dicitur. 3. tit. de emp[er]y. dicitur. 1. & 2. ac etiam tit. de p[ro]prietate, & aliis; ideoque edocemur continuum, & quotidianum adeo frequenter infinitum errorem profelorum hujus facultatis, incepto more pragmatico procedendum, quod cum sola litera autoritatum, non reflecendo ad tertium, & casum diversitatis.

Demum, quatenus pertinet ad tertiam in p[re]dictam, an scilicet Principissavia feudorum possedatrix, dictam supplicatam gratificationem facere posset; dicebam, quod nisi accederet supremus, & aboluta potestas Imperatoris, qui ex certa voluntate ordinem successionis pervertere velit, casus erat indubitate pro negativa, etiam ubi dicta investitura anni 1526, effet omnino nova, arque feudum novum importaret in ipsa Principissavia prima feudataria, dum non per hoc ipsi dicit poterat prima acquirens titulo oneroso; tum quia dicta summa fecit, seu tallorum 50. milia, quæ sub nomine laudem soluta fuit, dicti non potest causa onerosa, que verè, & propriè dicitur, quando adqueret valorem, vel 13 ei approximet juxta casum illius concessionis, de qua supra,

S U M M A R I U M .

1. Facti series.

2. In feudi dignitatibus succedit cum ordine primogenitura, & n. 6.

3. Per secundum testamentum revocatur primus, etiam secundum non habent effectum.

4. De aliocat, in quo conditio dicitur testamentum neutrū substat.

5. Quid in milite, & n. 12.

6. De eodem, de quo n. 2.

7. Diversi feudi prohibita, & est species alienationis.

8. Si habens facultatem, illa male utar, alius est, ac si non effet factus.

9. De revocatione primi testamenti per secundum etiam in effectuatu, ut n. 3.

10. Qualitas hereditaria cum beneficio legis, & inventariis preferunt omnes.

11. De eadem materia revocationis testamenti.

12. De eadem, de quo n. 5. in milite.

13. De secundum testamentum condito ad suggestiones, aut cum malis artibus extorto, aut operatu revocationis primi.

14. An habens potestatis erigenda majoratum, possit erigere duos, vel plures, & de pluribus pecunie majoratum.

15. Fendam individualium cum ordine primogenitura, dari potest etiam in bonis alii liberi, & allodialibus, receptis in jendam.

16. De difficultate, que cadere posset in causa.

DISC.

D I S C . CXIV.

Cum Philippus Spinola ex majorum successione possesse unius quindenanti antiqui Imperialis feudi dividui Arquati, acquisitis ab aliis agnatis de Spinolis condoninis, aliis tredecim quindenanti, ac etiam quibusdam bonis allodialibus intra ejusdem feudi fines existentibus, obtinuerit ab Imperatore dominio directo, illud erigit in feundo individualium regale, & dignitatis, cum titulo liber Marchionatus Imperialis, & cum iuribus regalibus, cedunt mone[t]as, creandi Doctores, & Notarios, aliaque familia generis, que hujusmodi Imperialibus feudataris dignitatis competet soleant, statuto in successione ordine primogenitura, qui teat individualis dignitatis ad instar Regnum est constitutus, cum confusa primogeniti successori p[ro]tempore obligatione suppeditandi secundogeniti alimenta, feuit militiam; ita tamen, ut eidem facultas competenter pervertendi in primo successionis gradu ordinem primogenitura, & successione, in hoc feudo, unde proprie[te]a cedente non poterat illa dubitandi ratio, quam, ita expressio text. in l. queratur 20. & leg. militis 37. s. 1. ff. de militari testam. ut militi[us] quales est feudatarius concedatur id, quod pagano denegatur, decedendi, scilicet, cum dupli testamento, in querorū uso de castrenibus, & in altero de paganicis disponere voluerit, dum exp[re]sse p[otest]ebat, quod in posteriore de utroque patrimonio disponere voluit, atque in utroque primum revocare, iritumque reddere.

Sublate autem primo testamento, abfolutum esse dicebam, quod Gherardus secundogenitus pretendere non potest totum feendum, in eo sibi relatum; a propertea, quod tententia remanet sine dubio iusta, folimque restringi videbatur quæstio ad posterius testamentum, in quo eidem Gherardus, suaque posteritati relinquuntur feudum promiscuitate, an scilicet saltem istam obtinere deberet.

Et in hoc, juxta jam notorios, ac abfolitos terminos feudales, de quibus dicitur. dicitur. 8. & 9. & 10. negative respondendum est dicitur, quoniam feuda dignitatis etiam non per legem investitura non exprimatur, sunt individualia, ex constitutione Friderici Imperatoris in leg. Imperiale, §. p[ro]terea Ducatus, de prohib. feudi alterius per Frideric. est etiam communis sensu penè omnium feudistarum, quos plenè de more comunitate Rosenthal, de feudi cap. 9. conclus. 55. in prima glo. lit. A, Menoch. conf. 401. num. 18. & sequentibus, Bellon. jun. conf. 55. num. 35. ex authoritate Oldrad. conf. 237. & Abb. conf. 3. lib. 2. cum concordantibus supra, dicitur. 8. & 9. & in aliis.

Multo vero magis, dum accedebat etiam expressa lex investitura, per quam demandatur h[ab]et individualia, cum ordine primogenitura, quam etiam ipsemet primus investitus alterare non posset, dum ei solum concessa fuit facultas gratificandi inter filios, ordinem juris, vel natura solum pervertendo, ita etenim dispositioni legis addita dispensatio hominis, causus remanet extra omne principium dubitandi.

Neque de jure dubitandum esse dicebam, quod feudi dividu[m] importet speciem prohibita alienacionis, ut exp[re]sse disponitur in eadem l. Imperiale, atque carteris relatis annis 22. & 23. cum seqq. & num. 36. cum seqq. Menoch. conf. 161. & seqq. & in fortioribus terminis illius. Impropria divisionis, que resultat a sola reservatione ususfructus, vel alterius oneris, & servitatis, late occasione refutationis p[ro]tectio[n]e deducitur supra, dicitur. 6. & in aliis.

Neque aliquis ponderis videbatur, quod Philippo in investitura, attributa esset facultas gratificandi, vel praeliendi; quoniam illa recte considerabilis esset, quando idem Philippus tali facultate bene usus esset, sed cumilla potius in posteriori testamento abutus fuerit, camque male fecerit contra legem ipsius investiturae, hinc proinde habendam veniam pro infecta, arque bona debentur ei, cui investitura defert, juxta conf. Bald. 473. lib. 2. n. 2. Caldal. de nomin. emp[er]y. lib. 2. tit. 62. qu. 10. n. 31. & seqq. Molin. de primogen. lib. 2. cap. 11. Rota apud Bugatt. dicitur. 744. & dicitur. 244. n. 13. part. 12. recent. cum dicit in ist. de fiduciis. dicitur. 32. n. 4. & dicitur. 37. n. 11. Ideoque intrat vulgatum axioma, quod potuit, noluit, quod voluit, adimplere nequivit.

Id quamvis in posteriori testamento Philippus pro dicta feudi dividu[m] mandaverit obtineri debere Cesareum placitum; attamen cum Imperator illud non concederet, exinde sequitur, quod dispository invalida, & infecta sit, cum hujusmodi reservatio profusa esse foleat ad praefervandum à temeritate, & à pena caducitatis de jure imposta

Card. de Luca, Lib. I.

R 3 alic.

alienationi, quæ fiat irrequisito domino, non autem ut actus validitatem inducat, ex notoriis.

Minime ex eo, quod beneplacitum non concedatur, inferri potest, ut attendi debet primum testamentum, quoniam cum istud ex supra deducit jam revocatum, atque annibilatum fuerit, hinc nulla juris dispositio, vel ratio iudicetur, ut primum testamentum annibilatum revivificere debat, quoniam si cuncti vel, vel difcūlty naturali procedentium effici, attendendo solim veritatem defuncti voluntatem, dici etiam posse, quod quando testator ordinaria fecundum testamentum, per quod primum revocatur, id ea intentione agat, ut iustius posterioris vigore, hereditatis aedatur, illucque suum fortiori effectum, & per consequens, quando iusdē prelippofatum cest, quia nemp̄ scriptus heres praececedat, vel nolit, aut non possit esse heres, seu alias defic̄tua condic̄o, tunc debetur primum testamentum revivificare; & tanen contrarium exp̄resse cunctum est in iure d. s. posteriori, in isti. quib. mod. etiam. inform. id eōq; ita confidetur nullum habet iuris fundatum.

Oblata vero non p̄ se, dicebam, Julio primogenito acceptationem fecundi testamenti, cuius vigore hereditatem adiuvit, quoniam id sequuntur fuit cum beneficio legis, & inventarii, per quod alio non exp̄resse, conservant omnia iura aedicuntur, omneque eius prajudicium evitatur, perinde ac si non cœlestes heres, cum hodie ex dicto beneficio heres non s̄rveret, & proprietas, sed potius habeatur tamquam hereditatis legalis administrator, ad notitiam text. in l. fin. Cod. de iur. deliber. cum concordantibus apud Mantic. dec̄p. 246. Hodiern. convol. 31. num. 18. Gratian. de c̄p. 799. n. 42. & seqq. Capit. Lat. conf. 13. n. 2. & 3. Rovit. dec̄p. 8. n. 1. & seqq. Salgad. in labr. part. 2. cap. 7. n. 20. & seqq. plures sub ist. de hered. & sub ist. de credit. multo magis dñus ad exp̄ressa proclamatio suorum iurum præseruativa.

Ac etiam quia, si non potest etiam expressus contractus alienationis reddere istam validam, adeo ipm̄t alienanti, ratione evidenti nullitatis, licitum sit venire adversus factum proprium, illudque impugnare, ut apud feudistas factum jam notorium, passimque receptionem ex pluribus deducit in precedentibus, multo minus obstante potest iste actus implicitus.

Prout éconverso admittitur, quod eisdem testamento acceptato facta per Gherardum ei non præjudicaret in iure, quod alia sibi competere super hoc feudo, sed punctum est dicere ibam in eo, quod nullum sibi haberet, quod amittere poterit, dum nullum sibi competit ex investiture, arque ille quod in quadam p̄ se competere potuerit, ex priori testamento, numquam ei quantum fuit, dum illud, utpote per posterius revocatum, nullum habuit effectum, id eōq; habendum est, ac si nullo modo factum esset.

In effectu autem posterioris testamenti, accepit feudi, operari non poterat revivificantem primi, jam revocati, quoniam in iure unicuius datur hujus revivificanti, seu verius numquam sequente revocationis causa, quando scilicet posterioris testamentum detegatur nullum ratione imperfectionis, adeo habendum sit pro non extante in rerum natura, tamquam imperfectum; sed ubi illud est in suo genere validum, & perfectum, ex aliquo ramen accidenti ob præmonitionem, vel incapacitate, fave voluntatem, fave deputatio, vel cœlestes heres, qui ad instar nostrorum feudorum Italia, vel Germania conceduntur alii, ejusmodi que descendentes, ex munificentia Regis, vel in remuneracione servitorum, cum ordine Primogenitura, seu majoratus; Secundo in illis majoratibus simplicibus, qui in bonis privatis indifferenteribus, ex privata dispositione eriguntur absoque privilegio, vel autoritate Regis, eodem modo, quo in Italia ordinamus primogenituras, & majoratus, de quibus sub ist. de fideicommiss. d̄s. 7. & 13. & ist. de regal. d̄s. 162. & alibi plures, Hispaniarum Majoratibus, de quibus allegati autores, alioquin Hispani loquuntur, sunt de tripli species; Primo nemp̄ ubi agatur de illis Civitatis, Oppidis, & locis, qui ad instar nostrorum feudorum Italia, vel Germania conceduntur alii, ejusmodi que descendentes, ex munificentia Regis, vel in remuneracione servitorum, cum ordine Primogenitura, seu majoratus; Secundo in illis majoratibus simplicibus, qui in bonis privatis indifferenteribus, ex privata dispositione eriguntur absoque privilegio, vel autoritate Regis, eodem modo, quo in Italia ordinamus primogenituras, & majoratus, de quibus sub ist. de fideicommiss. d̄s. 1. cum pluribus seqq. Et tertio in illis majoratibus, qui dicuntur qualificati, de utraque specie participantes, quia scilicet eriguntur ab aliquo private in eius propriis bonis differenteribus, vel etiam in jurisdictionibus, & qualificati in Civitatis, & Oppidis ab eo quasitis ex cauca onerosa, sed desuper obtineantur authoritas Regis, ad effectum nobilitatis, & præminentiarum, ac etiam magis stabiliendi habilitatem, adeo ut sit privilegium facultativum concessum in gratiam illius, qui poterat eononuti, atque poterat de illis bonis diversim̄ disponere.

De hac tertia specie mixta loquitur prefatis DD. admittentes potestare ordinandi duos, vel plures majoratus, non autem prima, ob diversitatem rationis, dum in prima specie Princeps est ille, qui disponit, atque legem rei sue

adscit;

quis militibus disposita sunt, ut duplex patrimonium, ac duplum hereditem in solidum habeat, atque sicuti decedere potest cum duplice testamento, pro patrimoniorum diversitate, iuxta superius allegata jura in l. 20. & in l. 37. ff. de militari. testam. ita quoque decedere posse pro parte testata, & pro parte intercessus, atque ita duplice diversum habere hereditem, non solum ex ejus clara, & expresa voluntate, sive ex illa voluntate implicita, quam lex in testata successione presumit, sed etiam contra ejus iudicium, quia nempe in testamento instituendo heredem extraneum in utroque patrimonio allodiali, & feudal, agnatus ad feudalem successionem à lege investitura vocatus, impugnat Testatoris iudicium, coequo invito fit ejus heres, & tamen firmas remanet alter heres allodialis, firmas remanet heres præcedens, vel nolit, aut non possit esse heres, seu alias defic̄tua condic̄o, tunc debetur primum testamentum revivificare; & tanen contrarium exp̄resse cunctum est in iure d. s. posteriori, in isti. quib. mod. etiam. inform. id eōq; ita confidetur nullum habet iuris fundatum.

Nobilis vero cœtu, ut ob invalidum dispositionem feudalium factam in posteriori testamento, reviviscat primum jam revocatum, & annibilatum. Potissimum, ut primum eff, ubi revocatio, & annibilatio non provenit ex sua dispositione, ut per posteriori ordinacionem; sed provenit etiam ab exp̄ressa, & specifica ejusdem dispositione voluntate, ut in presenti, dum ultra genericam revocationem precedentium dispositionum in ultimo testamento contentam, exp̄resse, & præcisè devenit ad revocationem specifica dispositionis, que in priore facta fuerat de feudo, & per consequens dicetur, quod justitia Juli Primogeniti videtur manifesta, nullam de iure admittit problemum dividit rationem.

Obiectebatur ex parte Gherardi, de correspondiente, quod obiectum Philippos pater, cum praefusso dicto concordie inter filios, inductus est ad revocandum primum testamentum. Verum id nullatenus obstat dicerebam, quoniam ex deductis in ist. de testam. d̄s. 33. ad effectum, ut posterioris testamenti dici valeat dolo, malitiae artibus extortorum, ac propterea non sit aptum praefusso dictum falso, cum dolosa machinatione, quoque illud fuerit causa præcisa, & immediata secundi testamenti, quoque illud neutrum in facto verificatur, quoniam concordia erat vera, & sic praefussum, quod rite factum fuit, dici non potest falso, atque Julianus numquam testatorum alioquin est, neque aliquem dolum, vel machinationem adhibuit, sed solum dicti posse considerabam, ad rem circa deceptionem testatoris, cum machinationibus, & falsis praefusso dictis.

Supponitur item quod ex parte secundogeniti constitutio fundamentum in autoritate Molini. de Primo, lib. 2. c. 4. n. 5. & seqq. aliorumque Hispanorum, de quibus Caffill. rom. 6. cap. 12. num. 50. & seqq. ut ex Regia autoritate concessa pro erectione unius majoratus fieri potest effectio duorum.

Verum id profus inane videbatur fundamentum, quoniam, ut advertitur sub ist. de fideicommiss. d̄s. 7. & 13. & ist. de regal. d̄s. 162. & alibi plures, Hispaniarum Majoratibus, de quibus allegati autores, alioquin Hispani loquuntur, sunt de tripli species; Primo nemp̄ ubi agatur de illis Civitatis, Oppidis, & locis, qui ad instar nostrorum feudorum Italia, vel Germania conceduntur alii, ejusmodi que descendentes, ex munificentia Regis, vel in remuneracione servitorum, cum ordine Primogenitura, seu majoratus; Secundo in illis majoratibus simplicibus, qui in bonis privatis indifferenteribus, ex privata dispositione eriguntur absoque privilegio, vel autoritate Regis, eodem modo, quo in Italia ordinamus primogenituras, & majoratus, de quibus sub ist. de fideicommiss. d̄s. 1. cum pluribus seqq. Et tertio in illis majoratibus, qui dicuntur qualificati, de utraque specie participantes, quia scilicet eriguntur ab aliquo private in eius propriis bonis differenteribus, vel etiam in jurisdictionibus, & qualificati in Civitatis, & Oppidis ab eo quasitis ex cauca onerosa, sed desuper obtineantur authoritas Regis, ad effectum nobilitatis, & præminentiarum, ac etiam magis stabiliendi habilitatem, adeo ut sit privilegium facultativum concessum in gratiam illius, qui poterat eononuti, atque poterat de illis bonis diversim̄ disponere.

De hac tertia specie mixta loquitur prefatis DD. admittentes potestare ordinandi duos, vel plures majoratus, non autem prima, ob diversitatem rationis, dum in prima specie Princeps est ille, qui disponit, atque legem rei sue

adscit;

adjicit, in altero autem disponit privatus de rebus suis libere dispositionis, solumque adjicit sua dispositioni majorum similitudinem, cum autoritate Regia; unde propterea quidquid sit de veritate, & prædicti alii sumptu in tercia specie (cum error sit manifestus abique certa prædicta locorum, & Tribunalium diversarum Regionum determinante loqui in sola fide aliquorum (scrubent) cest applicatio ad casum, quoniam feudis congruit prima species, non autem tercia.

Siquidem eo ipso, quod per Principem imprimitur feudo dignitas, solumque adjicit sua dispositioni majorum similitudinem, cum voluntate qualificandi ipsum feudum, ad eum sit dignitas realis, non autem personalis, iuxta distinctionem, de qua supra, d̄s. 9. & 44. & in aliis, hinc resultat per necessariam consequentiam, ex dispositione juri, qualitas individua inalterabilis à feudatorio.

Iudeo vero etiam si de sequentia sit Castris, & locis quaque prīus effici allodialis, & libera dispositionis, ex recepta feudarum, & aliorum proportione frequenter in predictibus insinuat, & prædictum d̄s. 4. 53. & 56. & in aliis, quod scilicet feudum, etiam in verâ, & stricta ejus forma, constitutum potest in bonis propriis, ac liberis, & allodialibus, quo ob aliquem finem à Princeps recipiatur, seu recognoscatur in feudum, atque feudalis qualitas in eis imprimitur, dum ita occultatur actus donationis facta per feudatorem, à quo recognoscatur in feudum.

Hactenus scribendo ad causam opportunitatem tamquam Advocatus, Reflexando autem ad veritatem, credebam, quod quatenus pertinet ad ipsum corpus feudi, præmissi effici de jure vera, quodque de stricta juris censura, ex dicta regulâ, quod potius, non, &c. factus effici casus intestate successione, ad praefustum investitura feudalis, qui auctoritate, successio extra controversiam debita est fieri potest.

Difficultatem vero cedere posse considerabam in ejusdem feudi pretio, seu valore, saltem pro illis tredecim quindenii, que praefatus Philippus querierat, ac etiam pro bonis allodialibus ab eodem quoque acquisitus, quoniam licet quod ipsum Dominum, alioquin agnatos diversarum linearum istud effici feudum antiquum; attamen quod ad Philippum videbatur feudum novum, utpote ab ipso ex causa onerosa acquisitum, & per consequens, quod in ejus habeitate adfectus pretium, tamquam allodialis, ad cujus participationem primogenitus feudi successor teneretur erga secundogenitum, & quod hereditem in allodialibus, juxta futurum debet dicitur d̄s. 12. & 19. & 21. & in aliis.

Verum id est extra causam, vel punctum controversie, in quo solum agebatur de successione in ipso corpore feudi, ac propterea id cadere potius videbatur in alia controversia, que pendebat coram Magistris, & Judicibus propriis partis super hereditate allodialibus, & sic ex punctum questionis.

SIGNINA
PRO DUCE LUDOVICO SPERTIA,
CUM DD. FRANCISCO, ET FRATRIBUS
DE SPERTIA.

Casus pender in Rota.

De feudi dividitur, vel individuitate, an etiam dividuum effici poterit individuum ex concordia, & ex parte feudorum, & aliorum portiuncula, in aliis, qui auctoritate, successio extra controversiam debita est fieri potest.

In disputationibus despiciuntur, tam coram A. C. & adjunctionis, quā etiam in Signatura Gratia, super modo retribendis, ad effectum eiusdem suspensum, quem actores in

Agidiana non intrare contendebant; duo erant puncti, sive infections; Primo nemp̄ ordinis, super competencia, vel incompetencia praefati judicij possessori; Et secundo super meritis, ad offendendam iustitiam, cuius ratione admitti debet appellatio; etiam in iudicis summaris, & exequiis, ut frequenter alibi infinitum, & praesertim subiectis iudicis, d̄s. 37. & 44. & in relat. Curie d̄s. 30. & 31.

Quatenus itaque pertinet ad primum punctum ordinis, non negabam scribens pro Duce Ludovico Reo convenio 4 conclusionem ex parte Actorum deducitam, ac plures infinitam, praefitum hoc ist. d̄s. 42. & sub ist. de Emphyt. d̄s. 25. ut vigore investitura feudalis competat remedium text. in final. C. de edict. D. Adr. tollend. sive in instar, ex autoritatibus ibi allegatis.

Diccam tamen, quod cum eisdem terminis fideicommissariis, vel beneficiis, quos adeo frequentes in prædictis habeamus in propvio hyus interdicti possessori, praefatus

Dux dicendus era legitimus contradictor, utpote veniens ex eadem investitura, & sic ex eodem fonte, eodemque titulo, super cuius interpretatione erat quæstio, an feliciter eadem investitura intelligenda esset de feudo dividuo ad formam juris Longobardorum, vel de individuo deferendo, cum ordine Primogenitura ad formam juris Francorum;

& per consequens quod intraret termini legitimi contradicitor, ob cuius interventionem cest hoc iudicium possessorum privilegium, & procedendum est in iudicio ordinario petitorum, ex illis, qui in materia beneficii habentur isti.

7. De transactione, ac obligis successorum feudi, ex persona propria.

8. De feudi dividuis, & individuis.

9. Quando transactio non importet novum ius, sed comprehendens, & corroborans statu an quis.

Card. de Luca, Lib. I.

R 4 emp̄y-